

marum, et aliorum spiritualium proventuum, nihilominus res divinas et Dei cultum indigne tractabant. In utroque autem sensu supponitur ministerium illud spirituale esse. Igitur ministerium illud, quatenus in ecclesia nunc fieri potest potestate et auctoritate ordinis, spirituale est, ac proinde materia simoniæ. Si vero aliter fiat, prout laico committi potest, non videtur de materia simoniæ.

8. *Prædictos actus esse materiam simoniæ, sive ab ordinato, sive a laico administrantur.* — Ex hoc ergo discursu non solum constat actus omnium ordinum, prout ab illis procedunt, et cum habitudine ad illos fiunt, materiam esse simoniæ, sed etiam eosdem actus spectatos, quatenus aliquando fieri possunt a laico per Ecclesiæ commissionem, regulariter esse ita spirituales, ut vendi non possint, sed sint materia simoniæ, ex divino ac naturali jure. Dico autem *regulariter*, quia interdum potest esse actus tam materialis secundum se, ut nisi accedat prohibitio Ecclesiæ, non sit materia simoniæ, si non ut actus ordinis, sed prout a laico fieri potest, exerceatur, ut dictum est de officio ostiarii, maxime quatenus ad eum spectat res mobiles Ecclesiæ custodire. De officio item cantoribus idem dici potest, sed illud non est proprium alicujus ordinis, ut infra videbimus. De prima vero tonsura nihil dicere necesse est, quia illa nec est ordo juxta veriore sententiam, nec habet proprium munus activum, sed solum est quasi potentia passiva, seu dispositio quæ ad ordines, vel beneficia, vel aliqua ecclesiastica ministeria proxime idoneitatem confert. Hoc tamen satis est ut ipsa tonsura spirituale aliquid sit, ac subinde materia simoniæ; nam revera per collationem ejus aliquo modo sanctificatur persona, et specialiter Deo dicatur, et in sortem ministrorum Dei seu cleri annumerari incipit, et ita ejus collatio quoad hoc comprehenditur sub prohibitione, qua ordinationes emi et vendi prohibentur, argum. cap. *Cum contingat*, de *Ætat. et qual.*, ubi tonsura ordo appellatur, in lata et favorabili significatione. Denique quoad hoc eadem est ratio de hac tonsura, quæ de aliis sacramentalibus, quæ vendi non possunt, ut videbimus.

CAPUT XIV.

AN OMNIA SACRAMENTALIA, TAM IN ACTIONE QUAM IN TERMINO, SINT PROPRIA MATERIA SIMONIE?

1. *Quæ sacramentalia dicantur.* — Sacramentalium nomine significari solent, vel cæremoniæ quædam institutæ ab Ecclesia ad oruatum sacramentorum; vel generalius omnes cæremoniæ, et benedictiones sacræ quæ in Ecclesia fiunt, ut in 3 tom. tertiæ partis, disp. 15, latius tractavi; et hoc posteriori modo nunc de illis loquimur. Potest autem distingui duplex sacramentalis actio: una, quæ non habet permanentem effectum per consecrationem alicujus rei, ut benedictio nuptialis, exorcismus, etc.; alia, quæ habet talem effectum, ut benedictio aquæ, olei, calicis consecratio, etc. Quam divisionem attingit Cajet. 2 2, q. 88, art. 11, et ex illo Navar. in *Commen. de Spol.*, § 18, n. 9 et 10; et hanc posteriorem vocant benedictionem constitutivam utique rei sacræ; priorem autem invocativam, quæ, si privatim fiat, non est sacramentale quid, sed quando fit ex publica auctoritate et institutione Ecclesiæ, ut infra constabit. Nos vero utramque benedictionem comprehendimus sub actione sacramentali, quod vocare possumus sacramentale transiens; rem autem sacram, quæ interdum per benedictionem constituitur, appellare possumus sacramentale permanens. Et licet hic præcipue agamus de actionibus, simul dicemus de terminis, tum propter connexionem; tum quia per mutuam collationem melius singula intelligentur; tum quia hoc modo fere totam materiam religiosi cultus comprehendimus, juxta doctrinam D. Thomæ, 1. 2, q. 101, art. 4.

2. *Sacramentalia omnia transeuntia, esse materiam simoniæ.* — Primo ergo dicendum est sacramentalia omnia, etiam quæ sunt in fieri, seu transeuntia, ut appellavimus, esse materiam simoniæ. Hoc potest explicari imprimis in benedictionibus solemnibus Ecclesiæ, quæ sub sacramentalibus comprehenduntur. Proceditque imprimis in benedictionibus constitutivis, quæ, ut sunt in fieri, transeuntia sunt, et de illis satis constat ex dictis, vendi non posse sine simonia, quia sunt ordinum functiones, ut patet de consecratione ecclesiæ, calicis, benedictione aquæ, vestimenti, etc. Idemque dicendum est de bene-

dictionibus invocativis, etiamsi permanentem effectum circa rei consecrationem non relinquunt, ut patet in benedictionibus nuptiarum, et similibus. Advertendum vero est benedictiones has invocativas sæpe esse mere privatas, quæ a laicis etiam convenienter fiunt, ut benedictio mensæ, benedictio paterna, quam pater dat filio, vel senex juveni, et potest etiam dari a presbytero; et hæc hic non considerantur, quia per se non sunt actus ordinum, nec ad sacramentalia pertinent; sed ad orationem potius privatam, de qua an vendi possit, infra attingemus. Aliæ vero sunt benedictiones, quæ licet rem proprie non consecrent, nec separent illam a communibus et profanis usibus, nihilominus fiunt speciali ritu a ministris Ecclesiæ, et ex speciali ejus institutione ut habeant specialem effectum, saltem per modum impetrationis in nomine totius Ecclesiæ, et ideo merito inter sacramentalia numerantur. Et tales sunt benedictiones nuptiarum, ut constat; item benedictio navis, vel domus, aut aliquorum ciborum, prout in Missali vel Pontificali habentur. Item ad hæc sacramentalia transeuntia pertinent cæremoniæ, quæ in sacramentis solemniter conferendis fiunt, ut exorcismus, et catechismus in baptismo, et alia similia, quæ in specie notarunt Soto, q. 6, art. 1; et Navarr., c. 23, n. 99; et optime Guil. Red., de Sim., 3 p., c. 17, n. 18 et 19. De his ergo omnibus procedit conclusio, et ratio est eadem, quia hujusmodi actiones, et benedictiones omnes sunt actus ordinum; nec enim possunt nisi a sacerdotibus fieri; comprehenduntur ergo sub regula generali in principio capit. superioris constituta. Item sunt actus proprie spirituales, nam et a potestate supernaturali procedunt, et ad spiritualem finem ordinantur. Unde constat simoniam circa res hujusmodi esse contra divinum et naturale jus; licet etiam contineatur in jure canonico, vel sub generali prohibitione vendendi sacra ministeria, vel sub specialibus prohibitionibus benedictionum nuptiarum, et similiarum.

3. *Sacramentalia permanentia similiter.* — Secundo dicendum est: sacramentalia omnia permanentia, seu res specialiter ab Ecclesia consecrata, ut tales sunt, materia sunt simoniæ, quæ committitur etiam contra jus divinum, quoties res hujusmodi ut tales sunt, venduntur. Hæc est etiam communis assertio, ut patet ex Theologis et Summistis, locis citatis, et ex Doctoribus Canonist., in cap. *Cum in Ecclesiæ*, de Simon. Ex quo textu conclusio pro-

batur, quatenus ibi prohibetur venditio sepulchræ, quæ censetur esse ex his rebus hoc modo sacræ. Et melius ex c. *Si quis objecerit*, 1, q. 3, ubi generaliter statuitur, res, quæ ex consecratione proveniunt, venales non esse, et exemplum ponitur in ecclesia, seu templo, et additur, *aut tale aliquid*, etc., et alia statim adducemus. Ratio autem est, quia hæc res sunt vere sacræ; ideoque, si ut tales vendantur, irreverentia magna committitur, quæ ad simoniam spectat. Item illud esse quod habent, quatenus sacræ sunt, qualecumque illud sit, sive physicum, sive morale, supernaturale est et spirituale: nam ex supernaturali institutione et potestate procedit, et ad spiritualem finem ac supernaturalem proxime ordinatur; ergo res illæ, quatenus tales sunt, spirituales sunt, et materia simoniæ. Unde fit, si carius vendantur ratione consecrationis aut benedictionis, quam antea valebant ratione suæ materiæ vel artis, simoniam committi, quia tunc jam venduntur quatenus spirituales sunt. Et sequitur hoc consequenter ex dictis: nam benedictio et consecratio talium rerum vendibilis non est, nec pretio æstimabilis; ergo nec pretium rei augeri potest ratione solius consecrationis, quasi permanentis in illa. Nam actio, et terminus ejus formalis (ut sic dicam) quasi correlativa sunt, et proportionem servant. Nam si terminus esset pretio æstimabilis, etiam actio posset pretio æstimari; et e converso, si actio non potest æstimari pretio, nec terminus. Ut si artificium ut sic non esset pretio æstimabile, profecto neque actio artificis æstimanda esset; nunc vero, quia actio artificis pretio æstimatur, etiam artefactum crescit in valore ratione formæ artificiatæ. In præsentem ergo, cum consecratio non sit pretio digna, nec rem esse consecratam auget valorem ejus; illa ergo ratione vendi non potest.

4. *An res consecratæ vendi possint ratione materiæ.* — Sed difficultas est, an istæ res consecratæ vendi possint ratione materiæ, non obstante consecratione, eo pretio quo vendi possent ante consecrationem. Primum enim videtur vendi non posse, etiam ratione materiæ, ex d. cap. *Si quis objecerit*, et ex regula ejus; quia qui vendit id quod sine alio subsistere non potest, neutrum inventum relinquit; sed consecratio illa esse non potest sine tali re materiali, nec res illa semel consecrata potest jam subsistere sine consecratione, quia manente re non potest auferri consecratio, etiam per Pontificem, ut notavit Cajet. 2 2, q. 88, art. 11; et sequitur Navar. in tract. de

Spol., § 18; ergo non potest vendi unum sine alio; ergo nec res ipsa materialis. Et ita videtur concludi in d. cap.; imo hoc esse videtur intentum ejus, cum sic inchoat: *Si quis objecerit non consecrationem emi, sed res ipsas quæ ex consecratione proveniunt, penitus desipere probatur.* Secundo, in actionibus ipsis consecrandi, ministrandi, et conficiendi sacramentum, invenitur etiam materiale et formale: nam locutio illa, vel motio manus aut pedis, et similes, quæ in his ministeriis, etiam sacramentorum, interveniunt, materiales sunt, ut constat, possentque fieri sine sacra institutione, et ut sic haberent valorem suum temporalem; formale vero est illud esse, quod recipiunt ex institutione, et ex habitudine ad potestatem et finem spiritualem. Et nihilominus, postquam materiale fit ut conjunctum formali, vendi non potest, nec pretio aestimari, ut supra dictum est; ergo idem dicendum est de rebus sacris permanentibus. Tertio, postquam res materialis benedicta est et consecrata, jam non potest transferri ad communes usus talium rerum: agimus enim de benedictione constitutiva, quæ in hoc differt a pure invocativa, quod transfert rem sic constitutam in alium ordinem, et ad alios usus tantum sacros; ergo jam non potest res illa, etiam materialiter sumpta, pretio aestimari. Probatur consequentia, quia hæc res materiales non aestimantur temporali pretio, nisi propter temporalem et communem usum. Et hæc ratio saltem videtur probare rem illam non esse dignam tanto pretio, sicut antea, quia saltem non valet ad totum usum communem, et propter usum sacrum aestimari pretio non potest. Unde licet materia illa (ut calicis, verbi gratia), post confractum calicem ad humanos usus possit transferri, saltem calix, ut vas quoddam est arte factum, non poterit pretio vendi, etiamsi pondus illud argenti possit pretio aestimari. Quarto denique vel omnes istæ res vendi possunt ratione materiæ, vel aliquæ tantum: neutrum dici potest; ergo potius dicendum est nullas posse vendi. Prior pars, scilicet, non posse omnes vendi, sumitur ex d. cap. *Cum in Ecclesiæ*, ubi de sepultura id negatur, et ex d. cap. *Si quis objecerit*, ubi id negatur de ecclesia. Item ex c. *Placuit*, 102, et c. *Dictum est*, 103, 1, q. 1, ubi pro chrismate et pro balsamo aliquid exigi prohibetur, ubi per chrisma intelligitur sine dubio sacramentum confirmationis; per balsamum autem materia ejus, quam oportet esse consecratam, et ideo

vendi prohibetur, etiam ratione materiæ. Item ergo erit de oleo sancto, et de aqua benedicta. Unde facile probatur altera pars, quia nulla ratio sufficiens reddi potest, cur ex his rebus quædam vendi possent, et non aliæ; ergo de omnibus negandum est.

5. *Sententia Canonistarum.*—In hac re communis sententia Canonistarum est, has res semel consecratas, quandiu consecrationem retinent, vendi non posse; sed, si quæ sunt quæ confractæ aut scissæ amittere possunt consecrationem, prius esse frangendas, et postea illam materiam vendi posse. Unde inferunt distinguendum esse inter res hujusmodi. Quædam enim consecrationem recipiunt sub certa forma artificiali, a qua tanquam a subjecto, vel necessaria dispositione subjecti, pendet consecratio, et de his aiunt materiam esse invendibilem, quandiu formam et consecrationem retinet; si tamen illa privetur, jam vendi posse, nec esse materiam simoniæ. Aliæ sunt materiæ quæ sine respectu ad artificialem formam, quasi in sua substantia consecrantur, ut chrisma, oleum, aqua, panis, et similia; et de his aiunt amplius vendi non posse, etiam ratione materiæ. Quia in his consecratio ita inest materiæ per confusionem (ut ipsi loquuntur), seu inseparabiliter, ut amplius non sit illa materia convertibilis ad humanos usus, ideoque vendibilis jam non est. Et hæc sententia videtur suaderi rationibus a nobis pro dubitatione propositis, illamque indicat Glossa, in d. c. *Placuit*, 102; Gloss. etiam, in cap. *Ea quæ*, cap. *Non satis*, cap. *In tantum*, de Simon., ubi Doctores, qui ex eisdem juribus id colligunt, quatenus in eis prohibetur accipi pretium pro chrismate, quod etiam sumitur ex cap. *Quicquid*, 101 et sequentibus, 1, quæst. 1. In his tamen juribus advertendum est, in nonnullis illorum, sermonem esse de collatione chrismatis, quæ fit per usum ejus in solemnitate Baptismi, vel in sacramento Confirmationis, aut in aliis ejus sacris usibus, de quibus in titulo de Sacra unctione. Et sic nihil probatur ex illis textibus, quia solum inde habetur, propter illam actionem unguendi vel chrismandi, non esse accipiendum pretium, quod fundatur in hoc, quod illa actio est sacramentalis, de qua est alia ratio, ut supra dictum est. Aliqua vero ex illis juribus loquuntur de ipsa materia olei, vel chrismatis manifeste; et illa videntur hanc sententiam suadere. Et ita sensit Panormitanus cum aliis, in dicto cap. *Ea quæ*, referturque Astens., in Sum., lib. 6, tit. 53,

art. 9; et idem sentire videtur Angel., cap. *Simonia*, 1, num. 23 et 24; nam cum Panormitano sentit, et differentiam constituit inter vasa sacra, et liquorem balsami; et Tabien., num. 39, 40 et 43. Nec ab hac sententia discordat divus Thomas, dicta quæstione 100, art. 4, ad 1, ubi non aliter putat posse vendi calicem, nisi prius confringatur; quia postea, inquit, non intelligitur esse vas sacrum, sed purum metallum.

6. *Opinio asserentium res sacras vendi posse ratione materiæ.*—Alii nihilominus indifferenter aiunt, has res sacras vendi posse ratione materiæ, sive sint res artificiales, ut vasa; sive naturales, ut oleum, vel simplex, vel mixtum balsamo, quod chrisma dicitur. Ita tenet Soto, dicta quæst. 6, art. 1, ubi multa incunctanter approbat, quæ non parva indigent consideratione, ut quod possit calix locari: *Nam locatio illa* (inquit) *longe antecedit ad sacramentum*; item, quod possit unus chrisma emere in uno loco, et vendere in alio; et quod una ecclesia possit alteri vendere oleum sanctum pro justo valore olei. Addit tamen, pro illa particula olei, vel chrismatis, quæ in sacra unctione consumitur, non posse pretium postulari, etiamsi alias esset tali rei proportionatum. Nam priores contractus sunt antecedentes ad sacramentum, et ita ad illud accidentaliter se habent; illud autem oleum, quod consumitur in ipsa unctione sacramenti, vel sacramentali, est de intrinseca ratione ejus, et ideo non est similis ratio. Et hæc opinio, quod hæc res vendi possint, videtur esse communis; nam illam indicat D. Thom., d. art. 4, ad 1, 2 et 3, si attente legatur; et clarior in 4, dist. 25, quæst. 3, art. 2, quæst. 3, ubi tam de rebus mobilibus, quam de immobilibus sacris, dicit non posse vendi ut sacræ sunt, tamen posse vendi ratione materiæ; et de calice ait, quod etiam integer potest vendi alteri ecclesiæ. Interdum vero addit limitationem aliquam, quæ non pertinet ad vitandam simoniam, sed ad debitum modum alienandi res sacras, ita ut nec alienentur ab ecclesia sine causa, nec ad usus profanos convertantur. Consentiant ibi Durand., Palud., Richard., et idem Rich., Quodlib. 2, quæst. 24; Navarrus, dicto cap. 23, num. 108; Anton, 2 part., tit. 1, cap. 5, § 23; Sylvest., verb. *Simonia*, q. 12; Cajet., verb. *Simonia*, regula 1, et favet in tertia, quamvis hæc rem magis reddat dubiam, ut dicemus; Gullielm. Redoa., 3 p., c. 16, in princ., et c. 17, n. 6 et sequentibus.

7. Hi vero auctores fere omnes loquuntur

de vasis aut vestibis sacris, non vero de liquoribus, oleo, chrismate; tamen indifferenter loquuntur, nullam differentiam assignantes inter hujusmodi res, et in hoc favent huic parti. Item, in hoc quod pro generali regula constituunt, hæc omnia, quæ sunt antecederent annexa spiritualibus, id est, quæ secundum se antecedunt spiritualitatem, vendi posse secundum se spectata; nam tale est oleum, balsamum, aqua, etc.; ergo in illis etiam procedit regula. Item, quia dicunt unam ecclesiam posse alteri vendere sacras vestes et vasa integra, etiamsi ad usum sacrum vendantur; ergo eadem ratione poterit vendere oleum sanctum absque simonia. Item specialius favent dicentes posse emi aquam benedictam, seu consecratam ad baptizandum, dummodo non benedictio, sed elementum ematur. Ita Archid. in cap. *Baptizandis*, 1, quæst. 1, et sequitur Gullielm. Redoa., 3 p., cap. 5, num. 20; et Tabien., *Baptismus*, 6, numero quarto. Est autem eadem ratio de aqua et oleo, quia etiam in illo non pendet consecratio ex aliqua figura. Ratio denique pro hac sententia esse debet, quia res illa, ratione suæ substantiæ, et naturalis conditionis, est aestimabilis pretio, et non amittit valorem ratione consecrationis, licet novum non acquirat. Quod autem posita consecratione non possit converti ad profanos usus, est accidentarium, pertinetque ad reverentiam rei sacræ, non tamen propterea res ipsa amittit valorem suum. Ac denique (quod maxime urget) multa sunt in hoc genere usu recepta, quæ non possunt aliter honestari, ut solvendo argumenta dicetur melius, simulque amplius hoc confirmabitur.

8. *Duæ limitationes generalis regulæ a Cajetano posite.*—*Prima.*—Duæ vero limitationes ad hanc generalem regulam colligi possunt ex Cajetano. In dicta regula tertia verb. *Simonia*, prima est, nisi alicujus talis rei venditio per Ecclesiam sit prohibita, quæ quidem ex suppositione vera est in suo sensu. Nos tamen hic non agimus de simonia quia prohibita, sed ex natura talis rei; illa vero tunc esset solum quia prohibita. Deinde Cajetanus non declarat an de facto sit aliqua talis prohibitio; non enim adducit exempla de rebus sacris, sed de officiis quibusdam quæ vendi prohibentur, de quibus est longe diversa ratio, ut infra videbimus. Quidam autem existimant, ad hanc exceptionem pertinere chrisma, seu balsamum; nam ob specialem prohibitionem Ecclesiæ in juribus citatis, putant vendi non posse. Ita sentit Ugolin. Tabien., 1, cap. 37, § 3;

sentit tamen illam prohibitionem esse in foro fori, seu externo, non in foro poli, seu conscientiae. Verumtamen ex illis capitibus non colligitur universalis prohibitio, et ea quae colligitur, sine dubio in foro conscientiae obligat; imo fortasse est fundata in jure naturali, suppositis aliis institutionibus Ecclesiae, ut infra exponemus. Aliud exemplum esse potest de sepultura, de qua infra dicetur.

9. *Secunda limitatio.* — *Impugnatur utraque limitatio.* — Altera limitatio ex Cajetano in secunda regula est, nisi in tali re composita ex materiali et spirituali minus principale sit, id quod se tenet ex parte materiae; nam tunc id quod praecipuum est, trahit ad se quod minus est. Duabus itaque regulis omnes casus in hac materia occurrentes voluit concludere Cajetanus. Una est, quando materiale in re sacra praecipuum est, tunc rem sacram vendi posse ratione materiae, ut calicem, templum, etc. Quando vero materiale est minus principale, tunc non posse vendi etiam ratione materiae. Sed imprimis, si recte res expendatur, nunquam in re composita ex materiali et spirituali, videtur esse principaliter materiale quam spirituale: nam semper spirituale est altioris ordinis, et inestimabile pretio temporali; cuius etiam signum esse potest, quia, quantumvis temporale sit magnae aestimationis, semper per spirituale transfertur ad altiorem dignitatem, et abstrahitur a communibus usibus humanis. Secundo, difficilius est habere regulam ad discernendum quando in tali re, principale sit materiale vel spirituale. Unde enim talis comparatio metienda est? Non enim ex valore materiae secundum se, alias in calice aureo materiale esset praecipuum, et in stanneo esset minus principale. Et in aqua benedicta, aqua esset minus principalis, et vendi non posset; in chrismate vero materiale esset praecipuum, et ideo vendi posset; quae constat dici non posse. Quod si ex qualitate vel valore materiae secundum se illa differentia sumi non possit, non apparet unde sumenda sit. Tertio, etiam illa divisione admissa, non apparet cur non semper possit res sacra materialis vendi ratione materiae, eo modo quo ibi reperitur, scilicet, vel simpliciter, si principaliter ibi fuerit, vel secundum quid, si minus principaliter. Unde Cajetanus, in 2 regula, nunquam dixit, quando materiale est minus praecipuum, rem non posse ullo modo vendi, sed non posse vendi absolute, id est, tractando absolute de tali re quando venditur; quia sic intelligeretur tractari de re sacra, ut sacra est: *Unumquodque*

enim (ait Cajetanus) *cum absolute tractatur et judicatur, censetur tractari secundum id quod in eo principale est.* At ponamus, cum talis res venditur, non simpliciter de illa tractari, sed cum restrictione de materia illius eo modo quo ibi est, cur ergo sic non poterit vendi? tunc enim non procedit dicta ratio.

10. *Aliorum distinctio de materia rei sacrae, quando, scilicet, est magni vel parvi valoris.* — *Impugnatur.* — Aliter alii distinguunt, quia vel materia rei sacrae est moraliter magni valoris, et prudenter ita aestimabilis, aut est res exigua, quae moraliter quasi pro nihilo reputatur. Quando est prioris generis, dicunt vendi posse ratione materiae, non vero quando est posterioris rationis, quia tunc moraliter censeretur vendi ratione consecrationis. Ita sentit Valent., 3 tom., disput. 6, quaestione 16, part. 2, dub. 5. Et quoad primum membrum ponit exempla de sacris imaginibus, vestibus, calice, etc.; de oleo sancto aut balsamo nihil dicit; quoad secundum vero membrum, ponit exempla in jure patronatus, jure praesentandi, et similibus, quae certe non sunt exigua, nec parvae aestimationis, sed de illis nunc non agimus, quia non pertinent ad sacramentalia, nec ad effectus eorum, seu res consecratas per actiones sacramentales; infra vero videbimus an illa sint invendibilia natura sua, vel ex prohibitione Ecclesiae. Addit vero alia exempla in illo secundo membro de aqua benedicta, et agnis Dei, quas res dicit non posse vendi sine simonia. Sed de aqua benedicta contrarium communiter docetur, ut vidimus; agni etiam Dei, ratione materiae, sine scrupulo a viris timoratis venduntur, ut saepe vidimus etiam Romae, et viri etiam docti et timorati illos emunt, neque hoc habet multam difficultatem ex natura rei; de jure autem positivo videri posset hoc prohibitum per constitutionem secundam Gregorii XIII, quae incipit: *Omni certe studio*, ubi prohibet agnum Dei *depingi, miniari, aut vendi.* Sed illa constitutione directe videtur prohibita depictio agnorum, et venditio illorum depictorum, quae occasione picturae fieri solebat. Et ita est intellecta communiter illa constitutio, et consuetudo illam interpretata est, nam agni alibi postea vendi consueverunt, non ut sacri, sed ratione materiae, vel potius laboris, ut paulo post dicemus.

11. *Distinctionem positam non bene fundari.* — *Seclusa prohibitione positiva haec res possunt vendi ratione materiae.* — Praeterea distinctio non videtur in re fundata, sed in praesumptione;

sumptione; hic autem non de praesumptione agimus, sed de veritate coram Deo. At vero hoc modo si servetur proportio, eadem est ratio de re magni vel exigui valoris temporalis; nam licet utraque consecratur, utraque vendi poterit adaequato pretio, illa magno, haec exiguo. Ut, verbi gratia, aqua exigua ad communem usum bibendi, juste interdum venditur exiguo pretio, asse, verbi gratia, vel dipondio. Cur ergo erit simonia tanti vendere aquam benedictam ejusdem quantitatis? Item licet unus agnus Dei parvus videatur habere materiam exiguam, tamen centum vel mille habent aestimabilem materiam; ergo ita simul sumpti poterunt vendi pretio proportionato materiae; ergo, licet postea sigillatim distrahantur, poterit pro rata aliquid pro singulis exigi, quia in his eadem est ratio totius et partis, servata proportione. Nam ubi est eadem ratio totius et partis, quae de toto dicuntur, de parte dicta intelliguntur, ut sensit J. C. in leg. *Quae de tota*, ff. de Rei vendi. Solum ergo potest illa consideratio materiae deservire ad praesumendum in rebus exigui momenti, si vendantur, communiter committi simoniam, quia carius venduntur ratione consecrationis. Quod quidem si ita sit, et talis sit intentio vendentis, clara erit simonia. Si autem non sit haec vendentis intentio, sed solum vendere carius materiam illam, quia alius est affectus ad illam, vel quia potest illum decipere, erit quidem sic vendens injustus; sed de simonia dubitari potest, quia ille revera non intendit vendere carius rem ratione spiritualitatis. Nihilominus tamen non videtur excusandus, tum quia de se praebet specimen simoniae, quod vitandum est; tum quia est contra reverentiam rei sacrae, etiam illo modo illam inique vendere. Loquendo ergo de his rebus ex solo jure naturali, et seclusa Ecclesiae prohibitione, non oportet distinctionibus uti, nec limitationem adhibere, sed simpliciter dicere, has res vendi posse ratione materiae secundum se spectatae et nulla habita ratione consecrationis. Quia quod aliqua vendi possint, tam ex his quae requirunt certam formam artificialem, quam ex his quae illam non requirunt, dubitari non potest, et nulla conveniens ratio differentiae inter has et alias ex sola rei natura reddi potest. Et rationes etiam factae pro secunda opinionione hoc confirmant, et ex solutionibus argumentorum res magis elucescet, et ibi etiam dicemus an ex jure positivo aliqua exceptio facienda sit.

12. *Solvitur primum argumentum oppositum factum.* — Ad primum ergo ex capite *Si quis objecerit*, Bonav., in 4, d. 25, dub. 5, circa litteram, dupliciter exponit textum illum, quem ibi Magister summatim retulit; nunc vero secundam expositionem omittimus, quam infra resumemus, quia prima sufficit, et maxime servit intentioni nostrae, si possit textui accommodari. Ait ergo aliud esse loqui de temporali, cui annexum est spirituale, et aliud de temporali, quod est annexum spirituali: priori modo, jus patronatus est annexum fundo, posteriori modo praebenda est annexa spirituali muneri. In his ergo posterioribus dicit procedere regulam, ut non possit temporale vendi, quin spirituale vendatur, quia cum ibi temperale sit quasi consequens ad spirituale, et aliter transferri in alium non possit, non potest etiam vendi quin spirituale vendatur. In prioribus autem non tenet regula, quia fundus vendi potest, non vendito jure patronatus, quia fundus secundum se est prius. Quae doctrina verissima est, ut infra tractando de rebus spiritualibus annexis videbimus, et ad nostrum propositum optime servit, quia haec res materiales, de quibus tractamus, non sunt proprie annexae spiritualibus, sed potius spiritualia annectuntur eis; nam praesupponunt illas, et eis quasi adjacent, et ideo temporalia semper possunt secundum se vendi, licet cum illis transeant spiritualia sine ullo pretio. Et in idem redit quod communiter dicitur, in his rebus temporale esse annexum spirituali antecedenter, et ideo vendi posse.

13. *Difficultas proponitur et dissolvitur.* — Accommodatio vero hujus doctrinae ad textum illum habet difficultatem, quia inde infert Paschas. ecclesiam non posse vendi; at vero ecclesia est res sacra, in qua spirituale annectitur temporali, et non e contra. Haec vero objectio facile excluditur juxta veram lectionem illius textus, quae ex originali integro adducitur in Gregoriano decreto. Ubi enim Gratianus sic habet: *Nam cum corporalis ecclesia, aut Episcopus, aut abbas, aut tale aliquid sine rebus corporalibus in nullo proficiat*, legendum potius est: *Cum corporalis ecclesiae Episcopus, vel abbas sine rebus*, etc. Et sic cessat objectio, nam ibi non agitur de materiali ecclesia, an possit vendi necne, sed de dignitate Episcopi, vel abbatis; et eadem est ratio de officiis, quae, licet spiritualia sint, cum sint ad gubernandam corporalem et visibilem Ecclesiam, indigent corporalibus, ut sibi annexis, et ideo in his verum est, quod, qui vendit